

O nejlepším tatínkovi

hudba

Vypravěč Eliška: Malá Simonka šla minulý týden s tatínkem na plavání do bazénu. Ale nejprve, že pojedou autobusem za prababičkou na Zlatý vrch. Maminka právě upekla výborné tvarohové řezy a přichystala je prababičce Sofii na ochutnání do velké krabice. Babička bude mít radost a určitě si na nich při výborné kávě pochutná. A Simonka se těšila, že prababičku zase uvidí, a ona že bude překvapená a že bude mít radost.

V autobuse bylo plno a Simonka byla ráda, že blízko dveří byla ještě dvě sedadla volná, jako by čekala na ni a na tatínka. Honem si sedla si k oknu, tam to je vždycky nejlepší. Člověk vidí, co se venku děje. A to jsou kolikrát věci! Co vám budu vyprávět. Tatínek si sedl vedle ní, na sedadlo do uličky. Autobus se rozjel a Simonce bylo tak dobře. Jeli autobusem, dívala se z okna a tatínek seděl vedle ní.

Na zastávce u nemocnice přistoupila do autobusu jedna stará paní. Byla celá sehnutá, o holi a těžce se do autobusu dostávala. Když ji tatínek uviděl, hned se zvedl ze svého sedadla, pomohl jí do autobusu a řekl:

Tatínek Lukášek: „Dobrý den. Pojdte si sem sednout. Máte to tady pěkně blízko dveří.“

Stará paní Štěpánka: „Děkuji Vám, pane, to je od Vás laskavé. Ani nevíte, jak moc mě bolí nohy.“

Tatínek Lukášek: „I nemáte zač, však jsem mladý a zdravý, rád postojím.“

Vypravěč Eliška: Stará paní si sedla vedle Simonky a těžce oddechovala. Simonka se podívala na tatínka, který stál nad nimi, a řekla mu:

Simonka: „Tati, ty jsi ten nejhodnější taťka na světě!“

Vypravěč Eliška: A stará paní horlivě přikyvovala. Simonka ještě zaslechla, jak se vzadu za nimi baví dvě paní:

Paní 1 Miška: To se dnes jen tak nevidí, aby někdo pustil starého člověka sednout.

Paní 2 Anetka: Jo, jo. Taky na to koukám a nestačím se divit. Ta dnešní mládež taková není, člověka si nevšímnu. Starají se jenom o sebe. Ale tenhle pán je ještě ze staré dobré školy. Má dobré srdce.

hudba

Vypravěč Eliška: Simonka se usmívala a bylo jí tak dobře u srdíčka. Potom autobus zastavil u parku, kde přestupovali na autobus na Zlatý vrch. Chvilí čekali a najednou na ně vyběhl z parku velký černý pes a zle štěkal. Simonka se strašně polekala a schovala se za taťku. Ten však zlého psa odehnal a Simonka s obdivem povídá:

Simonka: „Taťko, ty jsi ten nejsilnější na světě!“

hudba

Vypravěč Eliška: U prababičky Sofie bylo velké přivítání a děkování.

Simonka: „Ahoj babi.“

Prababička Sára: „No ahóój! No, to jsem vás dnes vůbec nečekala. Kdybych to věděla, tak bych něco upekla. Co bych vám nabídla. Podívám se do ledničky.“

Tatínek Lukášek: „Ale babi. My jsme se tady zastavili jenom na chvíli. A něco jsme ti přinesli.“

Prababička Sára: „Jenom na chvilku? To je škoda. Už jsem si říkala, že bych se k vám vypravila. Ale musela jsem ráno k doktorovi, tam bylo plno lidí a než jsem přišla na řadu, bylo už poledne. A pak ještě do lékárny pro léky, pak k tetě Marii, tam byla teta Anka, tak jsme se zapovídaly, a jen tak tak jsem stihla autobus domů. Před chvílí jsem přišla. Kam jste se vypravili?“

Simonka: „Jdeme s tatínkem na plavání. Maminka upekla výborné tvarohové řezy. Tak jsme ti přinesli ochutnat. A moc tě pozdravuje.“

Prababička Sára: „No to je tak hodná. Moc děkuju! Chudák, má tolik práce a ještě se tak stará. Co já ji jenom pošlu. Mám tady někde čokoládu...“

Tatínek Lukášek: „Ale babi, nic nehledej. A udělej si kafe a pochutnej si. Pak nám řekneš, jaké byly.“

Prababička Sára: „To jo. To já si udělám. Za chvíli mi bude vařit voda, tak si to kafe ráda dám. Ale od včerejška mě bolí noha. Podívejte se, jak mi opuchla. Sotva jsem došla od autobusu domů. Tak mi v ní divně cuká. Doktor říkal, že s ní nemám moc hýbat, aby byla v klidu. A mám ji chladit. To budu tady uvázaná, jako na provazu. Nikam se nehnu. Ještě, že jsem si nakoupila..“

Vypravěč Eliška: Tatínek uviděl, že prababička má u dveří připravený sáček s odpadky a hned se nabídl, že až budou odcházet, vezmou odpadky s sebou, aby prababička nemusela po schodech k popelnicím, když ji tak bolí noha.

Prababička Sára: „No to budu ráda. Alespoň to tady nebude překážet. Ty jsi tak hodnej, Frantiku. Počkej, něco ti dám.“

Vypravěč Eliška: Ale tatínek ať nic nehledá, že už musí jít, aby to plavání stihli a aby byli včas doma. Rychle se rozloučili, vzal sáček s odpadky a prababička Sofie jim ještě mávala ze dveří. Když šli po schodech dolů, volala za nimi, ať pozdravují maminku i Adámka. Jakmile byli venku, řekla Simonka tatínkovi:

Simonka: „Tatínku, ty jsi ten nejlaskavější tatka na světě!“

hudba

Vypravěč Eliška: A pak už byli v bazénu a Simonka měla poprvé plavat v hloubce. Bála se, ale tatínek ji povzbuzoval a byl pořád u ní, a tak se Simonka už tolik nebála a uplavala na hloubce docela velký kus. Věděla, že tatínek je pořád s ní a že je připravený ji zachránit, kdyby už dál nemohla a začala se topit. Když se vrátili z hloubky a zase cítila pod nohama pevné dno, byla nadšená a celá rozradostněná zavýskla:

Simonka: „Tati, ty jsi ten nejspolehlivější tatka na světě!“

hudba

Vypravěč Eliška: Po plavání šli domů, ale Simonka tatínka ještě uprosila, aby se zastavili v prodejně AQUA ZOO v obchodním centru Dragoun. Tatínek jí totiž slíbil, že budou mít doma akvárium a Simonka se už nemůže dočkat.

Ráda se vždycky po plavání dívá v prodejně na velká akvária a pozoruje nádherné barevné rybičky a přemýšlí, které z nich si do nového akvária vybere. Vedle rybiček jsou terária s různými podivnými živočichy.

Simonku najednou zaujalo zvířátko, které se líně rozvalovalo na kousku větve pod hřejivou žárovkou. A protože Simonka je strašně moc zvědavá, začala se tatínka ptát:

Simonka: „Tati, hele, co je to tady za divné zvíře?“

Tatínek Lukášek: „To je chameleon.“

Simonka: „A proč je zelený?“

Tatínek Lukášek: „Protože není modrý.“

Simonka: „A proč tak divně vypadá?“

Tatínek Lukášek: „Protože ho Pán Bůh tak stvořil.“

Simonka: „A proč neleze?“

Tatínek Lukášek: „Protože ...“

Simonka: „A proč...?“

Vypravěč Eliška: Otázka střídá otázku. A tatínek najednou odpovídá:

Tatínek Lukášek: „Protože jsem tvůj taťka...!“

Vypravěč Eliška: A to bylo rozhodující slovo a Simonce už bylo všechno jasné. Vždyť taťka je přece nejchytřejší na světě.

hudba

Vypravěč Eliška: Když přišli domů, byl už večer. Maminka už je čekala, měla prostřeno k večeři a na stole vonělo její oblíbené jídlo. To bylo radosti. Po večeři řekla Simonka mamince:

Simonka: „Mami, víš, že náš taťka je nejhodnější? Pustil sednout v autobuse starou babičku. A víš, že je nejsilnější? Zahnal zlého psa! A je nejhlavější, protože pomohl prababičce. A je nejspolehlivější, neopustil by mě, a je taky nejchytřejší, všechno věděl, protože to je můj taťka!“

Vypravěč Eliška: Maminka se usmála a řekla:

Maminka Danielka: „To je krásné, že vidíš na taťkovi tolik hezkého, však já mám taťku taky ráda. A představ si, že Pán Bůh nás taky má moc rád. My se ho taky často ptáme „proč“ a moc tomu nerozumíme. Ale víme, že On je náš dobrý Otec, který nás má moc rád, a že se na něj vždycky můžeme spolehnout...“

Tatínek Lukášek: „To jsem rád, že mě obě máte tak rády, a že si o mně myslíte takové pěkné věci. Ale musím vám říct, že nejsem tak dokonalý, jak si Simonka myslí. Jsem jen obyčejný člověk. A i když se snažím být hodný, často se mi stane, že udělám nepěknou nebo špatnou věc. Pak se za to stydím, je mi to moc líto a prosím Pána Boha, i lidi, kterým jsem ublížil, aby mi to odpustili. A když mi odpustí, mám velkou radost a je mi moc dobře. A tak si, Simonko, pamatuj, že nejlepšího Otce máme v nebi, je to sám Pán Bůh. Jemu patří všechna sláva i naše chvála.“

Vypravěč Eliška: Bráška Adámek, který už ležel v postýlce, to všechno pozorně poslouchal a tu se zvedl a řekl:

Adámek: „Až já budu velký, budu jako tatínek!“

Vypravěč Eliška: Tatínek ho pohladil po vlasech, maminka si utřela slzičku a dala mu pusku. A protože už byl večer, Simonka rychle vklouzla do své postýlky, poděkovala ještě Pánu Bohu za tatínka a za maminku, a za chvíli už spala. A dobře se jí spalo.

Hudba

*The
End*

© Libreto: Eliška Hrušková & Štěpán Křivánek pro
Nedělní besídku a Dorost BJB Cheb

© 2015